

Universitätsbibliothek Wuppertal

Stoicorum veterum fragmenta

Zeno et Zenonis discipuli

Arnim, Hans von

Lipsiae, 1905

2. Herillus Carthaginiensis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechteinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechteinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-2758](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-2758)

2. Herillus Carthaginiensis.

409 Diogenes Laërt. VII 165. Ἡριλλος δὲ ὁ Καρχηδόνιος (secuntur placita). ἔστι δὲ τὰ βιβλία αὐτοῦ ὀλιγόστιχα μὲν, δυνάμει δὲ μεστὰ καὶ περιέχοντα ἀντιρρήσεις πρὸς Ζήνωνα.

λέγεται δὲ ὅτι παιδὸς ὄντος αὐτοῦ ἠρώσθησαν ἱκανοί, οὓς ἀπο-
τρέψαι βουλόμενος ὁ Ζήνων ἠνάγκασε ξυρᾶσθαι Ἡρίλλον, οἱ δὲ ἀπε-
τράποντο.

τὰ δὲ βιβλία ἐστὶ τάδε·

περὶ ἀσκήσεως·

περὶ παθῶν·

10

περὶ ὑπολήψεως·

νομοθέτης·

μαιευτικός·

ἀντιφέρων·

15

διδάσκαλος·

διασκευάζων·

εὐθύνων·

Ἐρμῆς·

Μήδεια·

διάλογοι·

20

θέσεων ἡθικῶν.

410 Ind. Stoic. Herc. col. XXXVI. (Ἡ)ριλλο(ς) δ', ὦ(ς) φη(σιν)
Ἀ|πολλ(ών)ιος, (ἐπιση) | μότα(τ)ο(ς) ...

411 Diogenes Laërt. VII 165. Ἡριλλος δὲ ὁ Καρχηδόνιος τέλος
εἶπε τὴν ἐπιστήμην, ὅπερ ἐστὶ ζῆν αἰεὶ πάντα ἀναφέροντα πρὸς τὸ²⁵
μετ' ἐπιστήμης ζῆν καὶ μὴ τῇ ἀγνοίᾳ διαβεβλημένον. εἶναι δὲ τὴν
ἐπιστήμην ἔξιν ἐν φαντασιῶν προσδέξει ἀνυπόπτωτον ὑπὸ λόγου.
ποτὲ δὲ ἔλεγε μηδὲν εἶναι τέλος, ἀλλὰ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰ
πράγματα ἀλλάττεσθαι αὐτό, ὥς καὶ τὸν αὐτὸν χαλκὸν ἢ Ἀλεξάνδρου
γινόμενον ἀνδριάντα ἢ Σωκράτους. διαφέρειν δὲ τέλος καὶ ὑποτελῆδα³⁰
τῆς μὲν γὰρ καὶ τοὺς μὴ σοφοὺς στοχάζεσθαι, τοῦ δὲ μόνον τὸν
σοφόν. τὰ δὲ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀδιάφορα εἶναι.

412 Cicero de finibus IV 40. Introduci enim virtus nullo modo
potest, nisi omnia, quae leget quaeque reiciet, unam referentur ad sum-
mam. Nam si omnino <ea> nos neglegemus, in Aristonea vitia inci-³⁵
demus et peccata obliviscemurque, quae virtuti ipsi principia dederimus;

2 χαλκηδόνιος PL. 3 αὐτοῦ τὰ βιβλία (hoc ord.) PL. 19 μίδια B.
27 πρὸς δεξιὰν ὑπόπτωτον BL. || λόγων B¹PL. 30 καὶ pro ἢ B, ἢ in litura
P³. 35 ea add. Baiter.

sin ea non neglegemus neque tamen ad finem summi boni referemus, non multum ab Erilli levitate aberrabimus. Duarum enim vitarum nobis erunt instituta capienda. Facit enim ille duo seiuncta ultima bonorum, quae ut essent vera, coniungi debuerunt; nunc ita separantur, ut diiuncta sint, quo nihil potest esse perversius.

413 Cicero Acad. Pr. II 129. Omitto illa, quae relictæ iam videntur, Erillum, qui in cognitione et scientia summum bonum ponit; qui cum Zenonis auditor esset, vides quantum ab eo dissenserit et quam non multum a Platone.

414 Cicero de fin. II 43. Erillus autem ad scientiam omnia revocans unum quoddam bonum vidit, sed nec optimum, nec quo vita gubernari possit. Itaque hic ipse iam pridem est reiectus; post enim Chrysippum non sane est disputatum.

Cicero de oratore III 62. fuerunt etiam alia genera philosophorum, qui se omnes fere Socraticos esse dicebant, Eretricorum, Erilliorum, Megaricorum, Pyrrhoneorum. sed ea horum vi et disputationibus sunt iam diu fracta et extincta.

415 Cicero de finibus III 9, 31. Sed sunt tamen perabsurdi et ii qui cum scientia vivere ultimum bonorum, et qui nullam rerum differentiam esse dixerunt atque ita sapientem beatum fore, nihil aliud alii ullo momento anteponentem (Herillus et Aristo).

416 Cicero de finibus IV 36. aut ipsius animi, ut fecit Erillus, cognitionem amplexarentur, actionem relinquerent.

417 Cicero de finibus V 23. et Erillus, si ita sensit, nihil esse bonum praeter scientiam, omnem consilii capiendi causam inventionemque officii sustulit.

ibid. V 73. hoc uno captus Erillus scientiam summum bonum esse defendit nec rem ullam aliam per se expetendam.

418 Cicero de officiis I 6. quoniam Aristonis, Pyrrhonis, Erilli iam pridem explosa sententia est; qui tamen haberent ius suum disputandi de officio, si rerum aliquem dilectum reliquissent, ut ad officii inventionem aditus esset.

419 Clemens Alex. Stromat. II p. 179 Sylb., Vol. I p. 497 Pott. ἢ τὰ Ἡρῖλλον εἰς μέσον παράγοιμι; τὸ κατ' ἐπιστήμην ζῆν τέλος εἶναι τίθησιν Ἡρῖλλος.

420 Jamblichus de anima apud Stobaeum ecl. II 382, 18 W. (τῶν δαιμόνων) ἄλλοι μὲν οἱ βελτίονες, κρινόμενοι κατὰ Πλάτωνα καθάρσει καὶ ἀναγωγῇ καὶ τελειώσει τῆς ψυχῆς, ἄλλοι δὲ οἱ χεῖρονες, τοῖς ἐναντίοις τούτων διαστελλόμενοι· κατὰ δὲ τοὺς Στωϊκοὺς τῇ κοινωνίᾳ

καὶ τῷ καλῷ τῷ τῆς φύσεως ἐξηρημένῳ· — — κατὰ δὲ Ἡρίλλον ἐπιστήμη.

421 Lactantius instit. div. III 7. *Herilli summum bonum est scientia, Zenonis cum natura congruenter vivere, quorundam Stoicorum virtutem sequi.*

3. Dionysius Heracleota qui vocatur ὁ Μεταθέμενος.

422 Diogenes Laërt. VII 166. Διονύσιος δὲ ὁ Μεταθέμενος τέλος εἶπε τὴν ἡδονὴν διὰ περίστασιν ὀφθαλμίας· ἀλγίστας γὰρ ἐπὶ πόνως ὤκνησεν εἰπεῖν τὸν πόνον ἀδιάφορον. ἦν δὲ παῖς μὲν Θεοφάντου, πόλεως δὲ Ἡρακλείας. ἤκουσε δέ, καθά φησι Διοκλῆς, πρῶτον μὲν Ἡρακλείδου τοῦ πολίτου, ἔπειτα Ἀλεξίνου καὶ Μενεδήμου, τελευταῖον δὲ Ζήνωνος. καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν φιλογράμματος ὢν παντοδαποῖς ἐπεχείρει ποιήμασιν, ἔπειτα δὲ καὶ Ἄρατον ἀπεδέχετο, ζηλῶν αὐτόν. ἀποστὰς δὲ τοῦ Ζήνωνος πρὸς τοὺς Κυρηναίους ἀπετράπη καὶ εἰς τε τὰ χαμαιτυπεῖα εἰσῆει καὶ τᾶλλα ἀπαρακαλύπτως ἡδυνάθει. βίους δὲ πρὸς τὰ ὀγδοήκοντα ἀσιτία κατέστρεψε. Βιβλία δὲ αὐτοῦ φέρεται τάδε·

περὶ ἀπαθείας β' (n. 434).

περὶ ἀσκήσεως β'.

περὶ ἡδονῆς δ'.

περὶ πλούτου καὶ χάριτος καὶ τιμωρίας.

περὶ ἀνθρώπων χρήσεως.

περὶ εὐτυχίας.

περὶ ἀρχαίων βασιλέων.

περὶ τῶν ἐπαινουμένων.

περὶ βαρβαρικῶν ἔθων.

423 Diogenes Laërt. VII 23 (de Zenone). Διονυσίου δὲ τοῦ Μεταθέμενου εἰπόντος αὐτῷ, διὰ τί αὐτὸν μόνον οὐ κατορθοῖ, ἔφη „οὐ γὰρ σοι πιστεύω.“

424 Vita Arati: ἦν δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ ἐσχόλασε Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλεώτῃ etc.

425 Diogenes Laërt. V 92. ἔτι καὶ Διονύσιος ὁ Μεταθέμενος (ἢ Σπίνθαρος, ὡς ἐνιοί) γράψας τὸν Παρθενοπαῖον ἐπέγραψε Σοφοκλέους. ὁ δὲ (scil. Heraclides Ponticus) πιστεύσας εἰς τι τῶν ἰδίων

22 Duo libri videntur περὶ πλούτου et περὶ χάριτος καὶ τιμωρίας. 32 Cf. n. 422, 14 καὶ Ἄρατον ἀπεδέχετο ζηλῶν αὐτόν.